

De Postrijder der provincie Limburg

MEN SCHRIJFT IN

te Tongeren bij M. COLLÉE, uitgever en eigenaar van dit blad, groote Markt, n° 51.

verschijnende dinsdags, donderdags en zaterdags.

ABONNEMENT

binnen de stad, 7 fr. per jaar.

buiten de stad, 8 fr. »

Een blad afzonderlijk 15 centiemen.

Aankondigingen 15 centiemen per drukregel.

BERICHT.

De personen die zich van heden aan den **PGSTRIJDER** abonneeren voor 't jaar 1871, zullen het blad gratis ontvangen tot aanstaande Nieuwjaar.

TONGEREN, DEN 24 NOVEMBER.

Kiezing van 25 november.

Wij verzoeken de kiezers op hunne stembriefjes den naam te schrijven van

DARIS, advocaat.

Wij herinneren nogmaals dat de heeren kiezers in twee verschillende sectiën zullen stemmen.

De kiezers der Maastrichterstraat, van de Kloosterstraat, van de Hasseltschestraat, van de Slondstraat, van de straten voor het hospitaal en voor het Predikheeren, van de Moorestraat, van de Kielestraat en van de huizen gelegen buiten de stadsmuren, zullen zich vergaderen in de groote zaal van het stadhuis.

De kiezers der andere straten zullen zich vereenigen in de zaal van het vrederecht.

Het is onnoodig andere aanduidingen op het stembriefje te schrijven dan de woorden *Daris, advocaat*.

Om alle vernietiging van stemmen voor te komen moet men niet uit het oog verliezen dat de briefjes moeten in vieren gevouwen zijn, derwijze dat zij een vierkant vormen: de zegel moet zich langs de buitenzijde bevinden.

Indien men het *Journal de Genève* een ultra-protestantsche blad, moest gelooven, spreekt men andermaal van het vertrek van Pius IX uit de eeuwige stad:

« Men verwacht een engelsch vaarttuig. De reiskoffers zijn ingepakt. De personen die den Paus moeten vergezellen, zijn gereed. Aan hoord gaande zal hij over den koning Victor-Emmanuel den banvloek uitspreken. Dit wordt overal gezegd en de dagbladen van Rome schijnen hieraan te gelooven. De meesten aanzien dit vertrek van het hof van Rome, als eene bron van nieuwe moeilijkheden voor het koninkrijk Italië, en zij hebben geen ongelijk. Men moet echter dat nieuws niet zoo licht aannemen.... »

In alle geval verontrust die onzekerheid de overweldigers; zij zien overal de reactie, een bewijs dat zij zich te Rome bevinden tegen den wil des volks, en dat alle hunne volksbesluiten niets anders zijn dan het werk der buichelarij. Zeker is het dat vele oud inlandsche militairen, dat vele burgers gereed zijn om, bij den eersten oproep, de wapens op te nemen en den roover uit hun huis te verjagen. Die toestand wordt door het *Journal de Genève* zelf erkend.

« Ten slotte, Pius IX, zegt het blad verder, heeft nog zijne zeelieden. Op zijne korvet *Immacolata Concezioni* waait nog altijd de geelwitte vlag en geen een der 63 matrozen is tot nu toe gedeserteerd; de korvet ligt in de haven van Civita-Vecchia, dicht bij de fransche en de engelsche fregatten. De matrozen cirkuleren in de stad, zonder dat hun den minsten hinder wordt aangedaan. »

Protestatie der belgische katholieken

De aartsbisschop en de belgische bisschoppen hebben in gemeenschappelijke naam, eenen brief gezonden aan den H. Vader, om te protesteeren tegen de overweldiging van Rome door de Italianen.

Ziehier het slot van dezen brief:

« Indien Gij kunt ontsnappen aan uwen gevangenaars, zult gij Z. H. Vader, in afwachting dat God U op den troon terugplaatst, een bevrienden en vreedzamen grond zoeken om er te komen verblijven, en wij wenschen dat Gij met uwe keuze den katholieken en gastvrijen grond van België vereerdet.

« Zeer H. Vader, het belgische volk, beroemd om zijne verkleefdheid aan de religie en aan den Apostelijken Stoel, en wij die zoo verkleefd zijn aan uwen doorlichtigen persoon, zullen u ontalen onder de schitterendste betogingen van

eerbied en kinderlijke vroomheid; wij zullen u alle diensten, alle zorgen bewijzen; alle blijstakken geven van eerbied en liefde; zoo dat gij bij ons niet zult gevoelen dat gij een banneling of een vreemdeling zijt, die bij ons de gastvrijheid geniet: maar dat gij een vader in 't huis zijner kinderen zult zijn. »

Antwoord van den Paus.

« Eerbiedwaardige broeders, heil en apostolischen zegen! »

« Sedert langen tijd waren wij overtuigd van uwe gevoelens van verkleefdheid en eerbied voor dezen Heiligen Stoel.

« Hiervan hebben wij zoovele en zulke schitterende bewijzen ontvangen van u, eerbiedwaardige broeders, van de belgische geestelijkheid en het belgische volk, dat wij, volgens onze eigene smart, de grootheid uwer gemeenschappelijke verdedering hebben kunnen schatten, in deze droeve omstandigheden waarin wij, door een heiligschendenden aanslag, van het overschot onzer Heerlijkheid zijn beroofd geworden.

« In de uitoefeningen onzer opperste taak, zijn wij gedwarsboomd door de ernstige moeilijkheden.

« 't Was ons dan ook zort, uwe betuigingen van verdedering en verkleefdheid te ontvangen; zij zijn ons zooveel te aangenaamer geweest, omdat zij ons hebben doen zien hoe de ongelukken der kerk en onze hartdroefheid uwe liefdadigheid nog meerder aansporen en doen aanroepen; hoe gij alle pogingen aanwendt om door alle middelen, en vooral door vurige gebeden onze pijnen te verzachten.

« Deze vurige gebeden hebben tot doel van God te verkrijgen, dat Hij ons de kracht schenke welke wij noodig hebben; dat Hij spoedig een einde stelle aan onze beproevingen en Hij onze droefheid in vreugde veranderde.

« Wij dranken u onze wel levendige erkentenis uit, en, terwijl wij vol bewondering zijn voor uwe hulde van eerbied en verkleefdheid, als voor de werking der goddelijke Voorzienigheid, welke gewoon is de kwalen zelve ten voordeele der Kerk te doen strekken, bidden wij God, dat hij aan uwe zoo vurige vroomheid en wezentlijke kinderlijke verkleefdheid de belooning zou toestaan, welke zij verdient.

« 't Is in het vooruitzicht dezer belooning, en als onderpand van ons gansch bijzondere welwillendheid, dat wij met hartelijkheid aan ieder onzen apostolischen zegen geven.

« Gegeven te Rome, te St. Pieter, den 27^e dag van oct. van het jaar 1870, het vijf-en-twintigste jaar van ons pausschap.

» PIUS IX, PAUS. »

Oorlogsberichten.

Na eenige weken storm, tempeest, koude en geweldige slagregens, genieten wij eindelijk eene kalnere en ietwat zachtere luchtgesteldheid, en schiet van tijd tot tijd een nog koesterende straal der herfstzon door het wolkgordijn. Deze weersgesteldheid is de getrouwe fotografie van den huidige toestand.

Het kanongedonder heeft eenen oogenblik opgehouden in Frankrijk, alwaar de wederzijdsche strijdlegers zich bereiden tot nieuwe moorddadige gevechten in de richting der stad Orleans, die, eilaas! nogmaals de getuige kan zijn van eenen kamp op leven en dood, ten einde het Loire-leger te beletten de zoolang belegerde en reeds hongerende Parijzer bezetting ter hulpe te komen en haar de gelegenheid te geven tot eenen krachtadigen uitval.

De laatste hoop van het bedroegene Frankrijk is aan die beweging gehecht, welke zoo spoedig mogelijk ten uitvoer gebracht moet worden, wil men de ijselijke invendige tooneelen van Straatsburg en Metz in de fransche hoofdstad voorkomen.

Het deel des staatsbewinds, te Tours gevestigd, wil voortdurend den hardnekkigen wederstand, inweerdil der vurige wenschen van de niet republikaansche bevolkingen in Frankrijk. 't Is waar dat men in Tours, tot nog toe, een weelderig leven kan leiden en alle levensgenot smaken, terwijl een groot deel der Parijzenaars verplicht zijn ezelvleesch, honden en katten te nuttigen, en dag en nacht onder de wapens te blijven....

De Pruisen maken echter niet veel haast met den aanval tegen de forten der fransche hoofdstad. Hoezeer al het belegeringsmateriaal gereed zijt, en de voorloopige werken daartoe zijn vol-eindigd, blijven de Duitschers rond Parijs schier werkeloos, als hadden zij hunne winterkwartieren aldaar gekozen.

Uit Berlijn wordt gemeld dat de beschieting der Parijzer forten niet noodig zal zijn, maar de fransche hoofdstad thans door eene dubbele bezettingslijn wordt ingesloten. De troepen des groothertogs van Mecklenburgh, vereenigd met

die van het 9^e pruisische legerkorps, zullen het nieuwe fransche leger der Loire in bedwang houden. Generaal Manteuffel bevindt zich met eene sterke strijdmacht tusschen het Loireleger en het Noorder leger door Bourbaki aangevoerd; bij belet derhalve de vereeniging der beide legers, en op die wijze denkt von Bismark Parijs door hongersnood tot de capitulatie en de overgaf te dwingen.

Wij gelooven niet, hoe hopeloos de toestand zijt, dat de bezetting van Parijs, welke op meer dan een half miljoen gewapende mannen, wordt geschat het voorbeeld van Metz zal volgen. Generaal Trochu is geen Bazaine, en de Parijzer strijders zijn geene oud-keizerlijke soldaten. Gewis zullen zij eene heldhaftige poging beproeven tot verbreking van den dubbelen stalen band, die hem zou benauwend begint te omklemmen.

De tijdingen uit Berlijn en Londen, aangaande het russische geschil wegens de vrije scheepvaart op de Zwarte Zee, zijn meer geruststellend. De dagbladen der pruisische hoofdstad twijfelen niet meer aan de gunstige oplossing van dat geschil; zij bevestigen stellig dat het denkbeeld van een russisch-pruisisch verbond enkel een uitvindsel is.

In Tours is men van eene geheel andere denkwijze. Daar wenscht men gansch natuurlijk een verbond tusschen Engeland en Frankrijk, tot hetwelk de andere onzijdige Westermogendheden zouden moeten bijtreden in hun eigen wel begrepen belang, ten einde Pruisen's en Duitschland's overmacht op Europa zooveel mogelijk te verminderen en Rusland te beletten de hand op Turkije en de Donaugewesten te slaan en meester te worden van den wereldhandel naar den Grooten-Oosten.

De eenmaking Duitschland's, sinds zoo lang gedroomd en bezongen door de deutsche dichters, den volksgeest ingeboezemd door de dagbladen en de politieke democratische schrijvers uit alle gewesten van Germanië, zal eindelijk verwezenlijkt worden door de behendige staatkunde van graaf von Bismark en door den vreeslijksten en bloedigsten oorlog van denwelke de jaarboeken ooit gewaagd hebben of zullen gewagen.

De voorspelling van het deutsche volkslied:

*Sie sollen ihm nicht haben
Den freien Deutschen Rhein!*

is op eene verschrikkelijke wijze verwezenlijkt geworden. Frankrijk mag nu voor goed afzien van deszelfs droom ter verovering der zoogenaamde natuurlijke grenzen, welke het meende te vinden in de aanhechting der Rijnprovincie en van België, aan welke noordergrens de Rijnstroom zich in de Noordzee werpt.

Frankrijk zal de straf der wervvergelting ondergaan: oog voor oog; tand voor tand; het zal den Elzas en Lotharingen verliezen, welke het vroeger door 't veroveringsrecht des overwinnaars van Duitschland afrukte.

HAAT TOT DER DOOD.

De toestand in Frankrijk is op den oogenblik allernoodlottigst, en men kan niet zonder ernstige bezorgdheid de bijzonderheden lezen van de verschrikkelijke vijandschap, welke dagelijks groter wordt tusschen de Franschen en de Duitschers.

Dr. Russel, de correspondent van den *Times* te Versailles, is een bedaar man die veel gezien en ondervonden heeft in den Indischen opstand, den Krimoorlog, den oorlog van 1866, enz., doch hij verklaart nooit zulke bewijzen van onbereyden haat te hebben gezien.

Duitschers en Franschen zijn zoo kwaad, dat zij niet leiten op de werkelijke betekenis hunner daden. De Duitschers beschouwen de vrijshutters als moordenaars; de Franschen aanzien hen als helden. De Duitschers verbranden steden en dorpen, waarin zij de fransche vrijwilligers uitdagen om te doden en te vernieligen wat zij kunnen.

« Wij hebben 60,000 vrijwilligers: Laat elk dezer een man per dag doden, dan zijn wij in 14 dagen de barbaren kwijt, zegt een der bladen. De Duitschers doen wrede daden, de Franschen doen hetzelfde, in een woord, de oorlog verbittert, vergiftigt.

« Inderdaad, het moet een Duitscher zijn die alles in 't goed ziet, zegt dr. Russel, welke geloof dat de vrede verzekert zal worden door het bezit van Lotharingen en de Vogezes. Ik heb eenen brief gezien van een jong officier aan eene zijner bloedverwanten, die zijne moederlooze zonen verzorgt, waarin het volgende voorkomt:

« Ik heb in mijn testament verklaard, dat mijne kinderen nooit moeten denken dat ik rust gevonden heb, zoolang het land, dat men ons

ontnomen heeft, niet is teruggegeven. Elzas zal ons aller hand zijn. Bij dit woord moeten alle twisten en feiten zwijgen. »

Een officieele depeche aan 't fransche Staatsbewind, te Tours, meldt dat eergisteren een ernstig gevecht plaats heeft gehad te Bretoncelles, een groot en schoon vlek in Normandje. Na een hevigen strijd van vier uren, zijn de mobiëlgarden en vrijshutters door de Pruisen op de vlucht geslagen. De nadere bijzonderheden over dit gevecht zijn nog niet bekend.

Iets zekers is dat, ten gevolge der overwinning de Pruisen zich geducht uitbreiden in Normandje, in de fransche Ardennen en in het Noorderdepartement, van hetwelk zij geheel de noorderlijke grenslijn tusschen Longwy en Montmédy bezetten; 't belg van laatsgenoemde plaats wordt krachtadig voortgezet als ook dat van La Fère en Mezières, niet verre van onze Luxemburgsche grenzen gelegen.

De fransche bezetting van Mezières heeft den 17 november eenen stouten en gelukkigen uitval gedaan, waarbij 500 Pruisen gedood werden.

Eindelijk zijn in België ook Parijzer luchtballen neergekomen. Dinsdag s'morgens ten 7 ure dreef er een groote hoven de stad Antwerpen in welke boot vier reizigers waren.

Volgens 't verhaal van een blad der Scheldestad, is die luchtbol, na eene vergeefsche poging van neerdaling te Borgerhout, voortgedreven over de stad Lier, en zou hij neergekomen zijn op de Donk, een gehucht tusschen Schooten en Brasschaat.

De brusselsche *Echo du Parlement* meldt dat den luchtbol, ten 8 ure s'morgens, neergedaald is te Hoogstraten, een schoon vlek in 't Kempenland, niet verre van de hollandsche grenzen, en dat de heeren Albert Jaubon, de Saint Valéry en Jules Baffet, uit Parijs, aldaar behouden op den vasten grond zijn gekomen.

Die luchtreizigers zullen ons gewis versche en stellige tijdingen uit de fransche hoofdstad aanbrengen.

Onder de vrijshutters van Allier bevindt zich een vrouw die dapper hare plicht als soldaat heeft gekweten, in den veldslag van 9, nabij Orleans. Dochter, en weduwe van eenen officier heeft zij bijna gansch haar leven in de oorlogskampen doorgebracht. Gedurende de oorlogen van Italië en van de Krim was zij aan de ambulansen gehecht. Zij had twee zonen bij het leger, de eene is geseueveld te Metz, wat van de andere is geworden weet men niet. Misschien heeft de arme moeder, wanhopig, overladen met droefheid maar een wensch: denzelfden dood als hare kinderen te sterven. Altijd is het, dat na de kapitulatie van Metz, die vrouw de genade gevraagd en verkregen heeft om zich bij de vrijshutters van haar vaderland te voegen, aan wie haar moed, hare waardigheid, eene eerbiedige bewondering inboezemen.

Kinderen als spions.

Het is niet zeldzaam dat de Pruisen kinderen en jonge meisjes voor spions bezigen, zegt Amedée Achard. Deze worden zoo lichtelijk niet verdacht en zijn, onder vele opzichten, slimmer dan hunne ouders.

Door klinkende munt verleid, en zonder te begrijpen wat afschuwelijk stielje zij bedrijven, gaan de kinderen soms als herders, soms als bedelaars op weg, en observeeren de fransche posten.

Als zij weten welke gemeenten bezet zijn en hoe veel soldaten er liggen, komen zij naar hun vertrekpunt terug en geven mondelings verslag van hunne zending aan de pruisische officiers.

Ik heb eens op den linker oever der Loire, in een zeker kampement, de ondervraging van een dezer kleine ellendigen bijgewoond. Hij was nauwelijks 14 jaren oud en kwam van Orleans, alstoen bezet door de Beierlingen van generaal von der Tann. Hij was diep in het fransche kamp gedrongen, had overal gevraagd, gezien, gesnuuffeld en toen hij alles goed had afgeloerd, keerde hij naar Orleans terug. Een toeval deed hem aanhouden door een jager te paard. Een niemendalle had hem verdacht doen voorkomen.

Ondervraagd door eenen opper-officier, ontstelde hij en bekende alles. Zijn verstand was open en levendig hij wist zeer goed hoe en waar onze troepen lagen en tot hoe hoog de gelasterkte behelp. Doodschieten kon men hem niet; hij was te jong. Men bracht hem in veiligheid.

Dat kind was eene wees; hij was te voet gekomen, den broodzak op den rug, bedelend langs de straten en slapende in de schuren, zonder de ontmoeting met den jager zou hij alles aan de Beierlingen hebben overgebracht. Ieder pruisisch kommandant heeft eene kas, voor dien duisteren kant van den oorlog, en hij maakt er ook ruim gebruik van.